Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13557/2025
02.04.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Младеновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Митић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 273/25 од 27.03.2025. године, у седници одржаној 02.04.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 273/25 од 27.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 273/25 од 27.03.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 814/24 од 26.11.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен прецизирани тужбени захтев и обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног до траженог износа од 200.000,00 динара, као и за потраживање камате од дана подношења тужбе 03.06.2021. године до дана пресуђења 26.11.2024. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 89.175,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 273/25 од 27.03.2025. године, ставом првим и другим изреке, усвојене су жалбе странака и укинута је првостепена пресуда у целости. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен прецизирани тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у преосталом делу, преко досуђеног до траженог износа од 200.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа, као и за потраживање камате од дана подношења тужбе од 03.06.2021. године до дана пресуђења 27.03.2025.

године. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 156.300,00 динара. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, другостепени суд је закључио да има противправности у радњама туженог и да постоји узрочно-последична веза између радњи и душевних болова тужиоца. Одлуку о висини правичне новчане накнаде за душевне болове које је тужилац трпео због повреде угледа и части, суд је донео свеобухватном оценом свих околности конкретног случаја, а посебно ценећи интензитет и трајање душевних болова тужиоца у смислу члана 200. Закона о облигационим односима. Како је наведено у домену слободне процене суда, са ограничењима у смислу да суд мора да води рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи накнада нематеријалне штете, а тужени наводима ревизије оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком појединачном случају, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.06.2021. године, а преиначена је поднеском од 29.11.2023. године тако што је тужилац повисио тужбени захтев на износ од 200.000,00 динара. Вредност предмета спора побијаног усвајајућег дела је 40.000,00 динара и поступак је вођен по правилима парнице о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић